

# РЕШЕНИЕ

№ 7192

гр. София, 28.02.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,**  
в публично заседание на 20.02.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Стоян Тонев**

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **353** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. Н. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място], ул. „Акад. Д. Л.“ № 26 а, чрез адв. П.- [населено място], пл.“Съединение“ № 3 ет.4, офис 411, срещу Заповед № 24 – 4332 -006377/18.11.2024г.за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ по чл.171, т.4 от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел Пътна полиция, с която е наложена ПАМ по чл.171, т.4 от ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на ЗППАМ, като в същата не били изложени фактически съображения за издаването ѝ, тоест оспореният акт страдал от липса на мотиви. Отделно, не били налице законовите основания за прилагането на ПАМ, тъй като не всички от цитираните в ЗППАМ наказателни постановления са били връчени на жалбоподателя, следователно не са влезли в сила. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебното заседание жалбоподателят, представляван от адв. П., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Цитира представените НП, но 5 от тях и счита, че отнетите точки са 38. Поради това заповедта за „изземване на свидетелството за правоуправление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157 ал. 4 от ЗДвП „, се счита за незаконосъобразна. Иска отмяна на заповедта. Претендира присъждане на направените разноски по делото.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР-отдел Пътна полиция, редовно призован, се представлява от гл.юрк. П., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Излага аргументи, че оспорената заповед е законосъобразна, като представя писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано като разноски по делото от жалбоподателя.

СГП, редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената заповед № 24 – 4332 -006377/18.11.2024г, издадена от полицейски инспектор към СДВР-отдел Пътна полиция, на Б. Н. Т. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на СУМПС, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. В заповедта е посочено, че на жалбоподателя са отнети общо 48 /четиридесет и осем/ контролни точки със следните влезли в сила наказателни постановления/ не са посочени датите на издаване на НП/:

- 1.НП №20- 4332-008084, влязло в сила на 23.02.2022г.-отнети 6 к.т.;
- 2.НП №20-4332-008435, влязло в сила на 25.02.2022г.- отнети 6 к.т.;
- 3.НП №20-4332-024449, влязло в сила на 25.08.2022г.- отнети 6 к.т.;
- 4.НП №23-0273-000448, влязло в сила на 15.02.2024г.- отнети 10 к.т.
- 5.НП №24-1030-000583, влязло в сила на 26.06.2024г. – отнети 10 к.т;
- 6.НП №23-4332-024527, влязло в сила на 29.08.2022г. – отнети 10 к.т;

Посочено е, че с оглед отнемането на максималния брой – 39, на предоставените на водача на МПС контролни точки, Б. Н. Т. е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление, на основание чл. 157 ал. 4 вр. с ал. 1 от ЗДвП, вр. с чл. 3, ал.1 от Наредба № Из-2539 от 2012г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, издадена от министъра на вътрешните работи. Жалбоподателят не е изпълнил това свое задължение, поради което, на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка “изземване на свидетелството за управление на МПС”.

Към административната преписка/ след допълнително изискани от съда материали по преписката/ като доказателства са приложени и приети по делото заверени преписи от посочените в заповедта за налагане на ПАМ НП, с които на жалбоподателя са наложени административни наказания по ЗДвП, както следва:

- НП №20- 4332-008084/29.05.2020г./л.15, дело/-отнети 6 к.т.;
- НП №20-4332-008435/01.06.2020 г./л.12, дело/- отнети 6 к.т.;
- НП №20-4332-024449/19.01.2021г./л.11, дело/- отнети 6 к.т.;
- НП №23-0273-000448/22.11.2023г./ л.14, дело/- отнети 10 к.т.
- НП №24-1030-000583/12.02.2024г./л.13, дело/ – отнети 10 к.т;
- НП №23-4332-024527 /13.10.2023г./ л.32, дело/- отнети 10 к.т;

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата - същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване

административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – полицейски инспектор към СДВР, ОПП-СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП, съгласно приложената Заповед № 513з-6400/07. 07. 2023г. на Директора на СДВР.

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл.171 ал.1 т.4 от ЗДвП.

При издаването на административния акт, съдът намира че е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл.59 ал.2 от АПК. Заповедта съдържа изложение на конкретни фактически основания по начин, който позволява на засегнатото лице да упражни адекватно правото си на защита и на съда да осъществи контрол за наличието на материалноправните предпоставки за неговото издаване.

Действително, налице е неприцизност в оспорения акт, доколкото в диспозитива словесно е изписано и „временно отнемане“, но същевременно е посочено, че „на основание чл.171, т.4 от ЗДвП ПАМ е „изземване“ на СУМПС поради отнемане на всички контролни точки на водача и неизпълнение на задължението му по чл.157, ал.4 от ЗДвП“ - относимо към мотивите на заповедта. „Временно отнемане“ на СУМПС е уредено в хипотезите на чл. 171 т.1 от ЗДвП. Волята на органа обаче е ясна и тя е за налагане на ПАМ по чл.171, т.4 от ЗДвП- „изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4“, като цитираното в заповедта правно основание за ПАМ е съответстващото такова по чл.171, т.4 от ЗДвП.

С оспорената в настоящото производство заповед е наложена принудителна административна мярка по чл. 171 т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за правоуправление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157 ал. 4 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 171 т. 4 ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка „изземване на свидетелството за управление“ на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157 ал. 4 ЗДвП. Съгласно чл. 157 ал. 4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

За да издаде заповед № 24– 4332 -006377/18.11.2024г. административният орган е приел, че с влезли в сила НП на водача са отнети 48 контролни точки. В нея е посочено, че фактическото основание за прилагане на ПАМ, е неизпълнението от страна на водача на задължението да върне СУМПС.

За да е законосъобразно прилагането на процесната ПАМ, е необходимо да са налице две кумулативни предпоставки – да са отнети всички контролни точки на водача и

същият да не е върнал свидетелството си за управление на МПС в съответната служба.

Съгласно чл.3, ал.1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (Загл. изм. - ДВ, бр. 26 от 2018 г., в сила от 23.03.2018 г.)- Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г – „Контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление“.

Съгласно чл. 64 от ЗАНН –„Влизат в сила наказателните постановления, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове, които: а/ не подлежат на обжалване; б/ не са били обжалвани в законния срок; в/ са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда“.

По делото са представени и приети като доказателства копия на наказателните постановления, посочени като номер и дата на издаване в заповедта за прилагане на ПАМ. В случая, актът е мотивиран с отнемането на контролни точки по шест конкретно цитирани наказателни постановления, на които са посочени датите на влизане в сила и брой на отнети контролни точки на водача, както следва:

Относно НП № 20-4332-024449/19.01.2021г. /л.11, дело, приложено и на л.33/- отнети б к.т., е посочено, че е връчено по реда на чл. 58,ал.2 от ЗАНН на 10.08.2022г.Приложена е докладна записка от 10.08.2022г. /л.34/ на ПИ Г. в група ТП „В.“ към сектор ОПП- СВДР. В същата е отбелязано, че с цел връчване на НП бил посетен адреса на Б. Н. Т. ЕГН [ЕГН] в [населено място], ул. „Акад. Д. Л.“№ 26 а, като в адресът бил посетен/ не е посочено кога/, като живущи не били установени, адресът били посетен и повторно/ отново не е посочено кога/.Разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН съдържа една правна фикция, като приравнява правните последици на личното връчване с тези на невръчване на наказателното постановление. Тъй като фикционната норма е изключителна - представлява отклонение от общата уредба на съответната материя по смисъла на чл. 11, ал. 2 от ЗНА нейното тълкуване е само ограничително. Следователно, за да е осъществен фактическият състав на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, е необходимо да са налице точно посочените в нормата предпоставки - нарушителят да не е намерен на посочения от него адрес и новият адрес да е неизвестен. Трайна е съдебната практика, че изразът "не е намерен" следва да се тълкува, като трайно, а не например инцидентно отсъствие на търсеното лице от посочения адрес. В този смисъл следва да са извършени поне две посещения, но в различни дни и части на денонощието, с оглед преценка за трайно отсъствие на лицето, предвид евентуална трудова ангажираност или отсъствие в неработни/работни дни. Видно от докладната записка от м. август 2022г. лицето е търсено два пъти на адреса, но не е посочено в ДЗ по кое време и на кои дати и дали двете посещенията са на различни дати или на една и съща. Следва да се отбележи, че административно наказаните лица нямат задължение да пребивават непрекъснато на адреса си, за да чакат да им бъде връчено НП. В приложената Докладна записка липсва посочване на датите, на които се твърди, че лицето е било търсено. От друга страна, нито в ДЗ/ л.34/, нито върху НП, нито на друго място в а административната преписка се съдържат данни, че е изпълнена и втората кумулативна предпоставка на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН - освен че нарушителят не е намерен на посочения от него адрес следва и

новият му адрес да е неизвестен. В случая не са налице данни наказващият орган преди да извърши отбелязването върху наказателното постановление за неговото връчване при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН да е предприел всички действия по проверка за наличието на регистриран друг адрес на жалбоподателя, различен от посочения. Няма никакви доказателства търсен ли е по някакъв начин нов адрес, за да се докаже, че той е неизвестен. Това е могло да се удостовери и чрез вписване в докладна записка за извършена справка. Следователно от установените по делото факти, не може да се направи извод, че Наказателното постановление № 20-4332-024449/19.01.2021г. е връчено редовно при условията на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. С оглед нередовното връчване не може да се приеме, че е налице хипотезата на чл.64 б от ЗАНН. Органът не е доказал факта на влизане в сила на НП.

Относно НП №20- 4332-008084/29.05.2020г./л.15, дело/-отнети 6 к.т./ и НП №20-4332-008435/01.06.2020 г./л.12, дело/- отнети 6 к.т - в същите е посочено, че са връчени на „Й. Н. Т. – брат“. Никъде не е отразено Й. Т. да е поел задължение да предаде тези НП на жалбоподателя Б. Т.. Последният в жалбата твърди, че не всички НП са му връчени/ предадени.

Доколкото в чл. 58 ЗАНН не са регламентирани от законодателя конкретни правила за връчването на НП, то се извършва по реда на чл. 180 НПК с оглед препращането в чл. 84 ЗАНН. Чл. 58, ал. 1 ЗАНН задължава наказващият орган да връчи НП на нарушителя. Съгласно чл. 180 от НПК Призовките, съобщенията и книгата се връчват срещу разписка, подписана от лицето, за което са предназначени. Когато лицето отсъства, те се връчват на пълнолетен член на семейството му, а ако няма пълнолетен член на семейството - на домоуправителя или портиера, както и на съквартирант или съсед, когато поеме задължение да ги предаде. Лицето, чрез което става връчването, подписва разписка със задължение да предаде призовката, съобщението или книгата на лицето, за което са предназначени. Връчителят отбелязва в разписката името и адреса на лицето, чрез което става връчването, и отношението му с лицето, на което трябва да бъдат връчени призовката, съобщението или книгата. В случая не е изпълнено най- същественото изискване, дали лицето на което са връчени НП, предназначени за жалбоподателя, е поело задължение да ги предаде/ отбелязване в тази насока няма/, поради което следва да се приеме, че не е налице редовно връчване на НП №20- 4332-008084/29.05.2020г. и НП №20-4332-008435/01.06.2020 г. Органът не е доказал някоя от хипотезите по чл. 64 от ЗАНН за влизане в сила на тези НП.

Следователно, след като за горепосочените три НП не се доказва да са влезли в сила, то органът не доказва по безспорен начин на жалбоподателя да са отнети всички 39 контролни точки. Не се установява по делото за жалбоподателя да е възникнало задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП да върне СУМПС в съответната служба на МВР, поради отнемането на всички контролни точки и загубване на придобитата от него правоспособност, т.е. недоказани са елементите от фактическия състав на наложената мярка.

В контекста на всичко изложено следва да се акцентира на това, че преценката за влизане в сила на наказателното постановление е елемент от фактическия състав на чл. 171, т. 4 ЗДвП, защото само въз основа на влезлите в сила наказателни постановления могат да бъдат отнети контролни точки и следователно да настъпи, при достигане на установения в закона брой, ex lege загубване на правоспособността на водача, в резултат, на което и официалният удостоверителен документ – свидетелството за управление, престава да съответства на действителния правен

статус на водача и следва да бъде върнато или иззето. Разпоредбата на чл.3 ал.1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. е категорична- „Контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление“. Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е материално незаконосъобразна, защото не са реализирани кумулативно изискуемите предпоставки на чл. 171, т. 4 ЗДвП - 1./ загубване на правоспособността поради отнемане на всички контролни точки и 2/. неизпълнение на задължението за връщане на свидетелството. В случая не е доказана първата изискуема предпоставка за налагане на принудителната административна мярка - загубване на правоспособността поради отнемане на всички контролни точки към датата на издаване на оспорената заповед. Това е така, защото според разпоредбата на чл. 2 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г., което е записано също и в оспорената заповед, жалбоподателят е имал максимален размер от 39 контролни точки, а тъй като не е доказано влизане в сила на визираните три НП, то не се доказва и да са му отнети всички контролни точки.

От така установените факти в настоящото производство съдът направи извод, че от доказателствата по делото не може да се установи по безспорен и несъмнен начин че към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е бил длъжен да върне свидетелството си за управление на МПС, респ. спрямо него е било обосновано прилагането на принудителната административна мярка по чл.171 т.4 от ЗДвП поради неизпълнение на задължението му по чл.157 ал.4 от същия закон.

В този смисъл жалбата е основателна и оспорената ЗППАМ № 24– 4332 -006377/18.11.2024г. като материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изходът на спора и направеното от жалбоподателя, чрез адв. П., своевременно искане за присъждане на разноски, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1010 лв., от които 1000 лв. за адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор за правна защита и съдействие от 18.12.2024г./ приложен на л.8/ и 10 лв. за държавна такса/вносна бележка,л.3/. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от приложения договор за правна помощ сумата от 1000 лева е заплатена в брой. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно. Това е така, защото за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв., съгласно разпоредбата на чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г./ и тъй като уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение е съответно на оказаната от адвоката правна помощ.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, трето отделение, 81 – ви състав,

#### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** по жалбата на Б. Н. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място], ул. „Акад. Д. Л.“№ 26 а, чрез адв. П.- [населено място], пр.“Съединение“ № 3 ет.4, офис 411, Заповед № 24– 4332 -006377/18.11.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл.171, т.4 от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски

инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел Пътна полиция, с която е наложена ПАМ по чл.171, т.4 от ЗДвП.

**ОСЪЖДА** Столична дирекция на вътрешните работи заплати на Б. Н. Т. ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 1010 ( хиляда и десет) лева.

**РЕШЕНИЕТО** е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Съдия: